

ASTRID REINLA – 65

(1. III 1948 – 1.I 1995)

(prosaist, luuletaja, näitekirjanik)

Astrid Reinla sündis Tallinnas kirjandusteadlase ja tõlkija Oskar Kuninga tütrena.

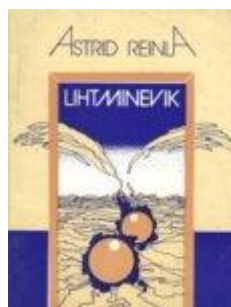
Õppis Tallinna 29. 8-kl. koolis ja 7. keskkoolis ning kõrghariduse omandas Tartu Riiklikus Ülikoolis ajaloo-keeleteaduskonnas, mille lõpetas 1974. aastal eesti filoloogina.

Aastail 1966 – 1969 töötas ENSV Riiklikus Raamatukogus (nüüd Eesti Rahvusraamatukogu). Ülikooli lõpetamise järel oli Reinla tööl kirjastuses „Eesti Raamat“ korrektorina, seejärel ajakirjas „Horisont“ keeleteoimetaja ja korrektor. Aastast 1979 oli vabakutseline kirjanik, Kirjanike Liidu liige aastast 1990.

Astrid Reinla oli abielus kirjanik Boris Kaburiga. Ta suri Tallinnas ja on maetud Metsakalmistule.

1996 tunnustati postuumselt Eesti kirjanduse aastapreemiaga.

Looming:

OI NEED PIKAD UNETUD ÖÖD

päevad täis unenägusid

minu nägu

ja sinu nägu

igal unel on oma nägu

oi seda kirevat varjuderägu

mõtete mängu

ja võtete mängu

kes kaotab on kadunud

võita on peaaegu võimatu

enamasti mängitakse viiki

viigilehega võib nii mõndagi varjata

oi neid painavaid uneretki

tõdede leidmise petlikke hetki

paikset valet

ja vaikset valet

külmad tuuled vastu mu palet

külmad huuled vastu mu palet

istun ja uudistan ilma

suitsurõngad silmadeks.

/Luuletuskogu „Lihtminevik“ (1982), lk. 28-29/

Realistlik lasteraamat „**Teofrastus**“ (1985) jutustab ühe kassi käekäigust igapäevases keskkonnas. Samalaadselt fantaasiarikas on juturaamat „**Lumeelevant. Krooksjalad**“ (1994). Väikelastele on adresseeritud humoristlik jututsükkel „**Pätu**“ (1988), 1992. aastal ilmus värsikogu „**Pätu laulud**“, 1989. aastal jutustus „**Miikael**“.

„Postimehe“ populaarne vestesari on koondatud kogumikku „**Kodanik on loll**“ (1994).

KODANIKU KIRI JÕULUVANALE (lk. 67 - 68)

„Armas kallis Jõuluvana! Minu pisipoeg ütleb küll, et Sind ei ole olemas, aga ma kirjutan Sulle ikkagi. Inimesed kirjutavad ju isegi president Clintoni kassile ja Sherlock Holmes`ile, kuigi nad tihtipeale vastuseid ei saa.

Mina kirjutan Sulle sellepärast, et keegi teine ei ole siiani ühtki minu soovi täitnud ja Sina oled minu viimane lootus.

Armas Jõuluvana, mina elan Läänemere ääres väikeses riigis, mis ehk ei olegi Su kaardile märgitud, aga mis on siiski olemas. Meil on lipp ka – sinimustvalge, mille muu maailm sageli küll tagurpidi üles riputab. Veel on meil viis tuhat aastat ajalugu ja president, kes püüab seda ajalugu maailmale ära seletada.

Meie räägime oma riigis enamasti eesti keelt, kui vene või inglise keelega miskipärast hakkama ei saa. Meie tähtsamad linnad on Pullapää, Otepää ja Toompea. Meil on ka valitsus ja Riigikogu, aga neist ma parem ei kirjuta, sest mind on õpetatud, et kirja kirjutades peab viisakas olema.

Armas Jõuluvana, meil on siin väga ilus elada – eriti talvel, kui paks lumi kõik risu kinni katab -, aga Sa võiksid ikkagi kätte võtta ja meid Euroopasse toimetada. Muidu kõik aina räägivad, et me peame Euroopasse pürgima ja kui me ükskord Euroopasse jõuame ja et mis Euroopa meist arvab....

....Eurooplaseks saada olekski minu kõige suurem jõulusoov, sest mina ei taha enam olla miskisugune metslase moodi hädapäதாக, kes oma soomeugri juurte kallal urgitsedes tsiviliseeritud eurooplase poole alt üles on sunnitud vaatama.

Armas Jõuluvana, nüüd tuli mu naine koju, luges üle mu õla seda kirja ja ütles, et jätku ma rumal jutt ja küsigu ma Sinult ilmtingimata üks helesinine „Peugeot“! Ei, helepunane, hõikas ta. Nõnda siis palun: too mu naisele „Peugeot“ ja pisipoeg tahaks endale veesuuski ja toanurka mänguautomaati, sest kõrvalkaupluse oma pidi alailma rikkis olema.

Minu äi sooviks – kui poliitilised sooviavaldused kõrvale jätta – sooje viltuhvleid ja suuremat pensioni. Ämm on mul tagasihoidlik inimene, tema soovib, et linnavalitsus lubaks tal meie akna alla jäätmaale ühe väikese seakuntriku ehitada, ta maksaks maamaksu ja kõik, aga saaks ikkagi jõuluprae odavamalt kätte.

Oma tütre soove ma kirja panna ei jõua, tema, noor inimene, kirjutab Sulle ise ja inglise keeles, tema arvab, et Jõuluvana eesti keelt ei oskagi.

Kõike head Sulle, kallis Jõuluvana. - Oi, äärepealt oleksin ma oma kassi ära unustanud. Too talle palun üleskeeratav hiir ja tõutunnistus, sest eks temagi taha eurooplane olla.

Sügava lugupidamisega

Eesti Vabariigi kodanik

P. S. Naine käskis veel öelda, et „Peugeot“ võib hädapärast koguni heleroheline olla!

Ilmunud on jutukogud „**Inimestega**“ (1982) ja „**Plekk-katus**“ (1987). Astrid Reinla on kirjutanud ka näidendeid ja kuuldemänge, ta oli populaarse teleseriaali „**Õnne 13**“ („**Meie elu lood**“) algataja ning esimene stsenaarist 1993. aastal, lisaks on kirjutanud ka artikleid ja teinud kriitikutööd. Tõlkinud A. Balabuhha jutukogu „Eelkäijad“ ning Helen Kelleri romaani „Minu elu lugu“.